

Петко Р. Славейков

На нощта си ясен месец...

На нощта си ясен месец,
на денят си светлина,
като твоята хубост, пиле,
няма друга ни една.
Ангел ли си от небето
че на хубост си сама,
на жените си корона
и царица, и мома.
Първо и първо кат те видях,
в огън пламнах сиромах,
от тогази и досега
де съм, как съм не познах.
С теб сънувам, с теб бълнувам
и въздишам от сърце,
тебе мисля, тебе диря,
теб простирам аз ръце.
И в смъртта си, душо мила,
и на гробните врата
пак твоето сладко име
ще да шепна със уста.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4206>]